

Sygn. akt XXV C 1368/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Tomasz Gal

Protokolant: Paulina Woźnica

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2020 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko A. L.

o zapłatę

- 1) zasądza od A. L. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 65.421,24 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy czterysta dwadzieścia jeden złotych, 24/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie,
- 3) ustala, że powód wygrał niniejszy spór w 84,65 %, a pozwana wygrała go w 15,35 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Sygnatura akt XXV C 1368/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 kwietnia 2019 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, powód (...) **S.A. w W.** wniósł przeciwko **A. L.** powództwo o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym, żądając od pozwanej zapłaty kwoty 85.411,81 zł, w tym kwoty 78.998,55 zł z tytułu kapitału z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lutego 2019 r. do dnia zapłaty, kwoty 1.948,58 zł tytułem odsetek umownych w wysokości 9,11 % w skali roku liczonych za okres od dnia 13.10.2017 r. do 17.07.2018 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, kwoty 4.464,68 zł tytułem odsetek umownych w wysokości 9,11 % w skali roku za okres od 18.07.2018 r. do 13 lutego 2019 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.04.2019 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie poniesionych przez stronę powodową kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony w dniu 23 czerwca 2015 r. zawarły umowę kredytu. Pozwana jako kredytobiorca nie wykonała zobowiązania w zakresie spłaty wierzytelności (k. 4 – 10).

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 29 maja 2019 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie (k. 11).

Powód w piśmie z dnia 26 sierpnia 2019 r. dokonał modyfikacji zadania pozwu w ten sposób, że cofnął pozew w zakresie kwoty 17.334 zł żądanej z tytułu kapitału (k. 29).

Postanowieniem z dnia 11 września 2019 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim zostało ono cofnięte przez powoda (k. 111).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 września 2019 r. Sąd orzekł zgodnie z podtrzymanym żądaniem pozwu (k. 106).

Pozwana wniosła w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, który zaskarżyła w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła, aby powód posiadał wobec niej wymagalną wierzytelność z tytułu umowy kredytu. Pozwana podniosła, iż nie otrzymała z banku wezwania do zapłaty ani też oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu, co oznacza że wierzytelność wynikająca z umowy nie stała się natychmiast wymagalna. Ponadto pozwana wskazała, że w dniu 1 marca 2019 r. powód przedstawił pozwanej propozycje zawarcia ugody, która pozwana podpisała i odesłała powodowi w dniu 7 marca 2019 roku. Powód także podpisał te ugody i odesłał jej wraz z pismem z dnia 6 maja 2019 roku. Jednocześnie pozwana podkreśliła, że uiszczała na rzecz banku kwotę 17.334 zł, zakwestionowała wysokość wierzytelności żądanej przez powoda, w tym zakwestionowała wiarygodność wyciągu z ksiąg banku przedstawionego przez powoda (k. 114 i nast.).

Powód podtrzymał stanowisko w piśmie z dnia 13 marca 2020 r. (k. 138 i nast.).

Powód w piśmie z dnia 24 kwietnia 2020 r. podał, że kwota zadłużenia wskazana w zawartej przez strony ugodzie została ustalona według stanu na dzień 3 października 2018 r., że ugoda ta została podpisana przez pozwaną w dniu 7 marca 2019 r., a przez pełnomocnika powoda w dniu 6 maja 2019 r., że po dniu 3 października 2018 r. pozwana uiszczała na rzecz powoda łącznie kwotę 18.900 zł, którą powód zaliczył na poczet spłaty zaległego kapitału (k. 147 i nast.).

Pozwana w piśmie nadanym dnia 28 maja 2020 r. podtrzymała stanowisko w sprawie (k. 174).

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 22 czerwca 2015 r. pomiędzy (...) S.A. w W. jako kredytodawcą a A. L. jako kredytobiorcą została zawarta umowa kredytu gotówkowego konsumpcyjnego na kwotę 127.648,72 zł na okres do dnia 10 lipca 2022 roku (k. 33 i nast.).

Pismem z dnia 11 stycznia 2018 r. pozwana została wezwana przez bank do uiszczenia zaległości w kwocie 3.841,21 zł (k. 57, 141).

Pismem z dnia 13 marca 2018 r. pozwana została wezwana przez bank do uiszczenia zaległości w kwocie 4.738,21 zł z informacją, że brak zapłaty spowoduje możliwość wypowiedzenia umowy (k. 36 v. – 40).

W piśmie z dnia 12 kwietnia 2018 r. bank złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z informacją o postawieniu całości zobowiązania w stan natychmiastowej wykonalności, wskazując że na dzień 12 kwietnia 2018 r. wynosi ono 93.660,38 zł (k. 58 v.).

W dniu 1 marca 2019 r. pozwana otrzymała od banku treść ugody z dnia 3 października 2018 r., którą podpisała w dniu 7 marca 2019 r. i odesłała do banku celem jej podpisu przez bank.

Dnia 6 maja 2019 r. pod ugodą złożył podpis pełnomocnik banku i odesłał powódce ugody zawierającą podpisy obu stron (k. 120 – pismo, k. 148 – okoliczność przyznana przez powoda).

Zgodnie z w/w ugodą strony ustaliły, że zobowiązanie pozwanej wobec banku na dzień zawarcia ugody wskazany w ugodzie jako 3 października 2018 r. wynosi kwotę 84.321,24 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi liczonymi od kwoty kapitału od dnia następnego po dniu zawarcia ugody, wskazując że na kwotę 84.321,24 zł składa się kwota

80.654,55 zł z tytułu kapitału, a pozostała część zobowiązania stanowią odsetki ustawowe (1.948,58 zł) i odsetki umowne (1.808,11 zł). Pozwana jako dłużnik uznała tę wierzytelność w całości (par. 1 ugody – k. 122).

Strony ugody ustaliły, że spłata w/w zadłużenia będzie polegać na tym, że pozwana będzie uiszczać miesięczne raty w kwocie po 2.700 zł do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od października 2018 r. (paragraf. 2 ugody – k. 122).

Jednocześnie strony ustaliły, że w przypadku uchybienia przez pozwaną wpłaty w wysokości i/lub terminie wynikających z treści w/w ugody, całość zobowiązania w wysokości wskazanej w par. 1 ust. 1 ugody stanie się natychmiast wymagalna wraz z należnymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty oraz kosztami zgodnie z postanowieniami umowy, o których mowa w par.1 ust. 1. Dłużnik zobowiązany będzie spłacić całość zobowiązania w wysokości wskazanej w par. 1 ust. 1 wraz z odsetkami umownymi naliczonymi od dnia zawarcia ugody do dnia spłaty zobowiązania bez konieczności dodatkowego wezwania go o powyższe przez wierzyciela (k. 123 – par. 4 ugody).

Strony ustaliły także, że spłata zadłużenia, o którym mowa w par. 1 ust. 1 ugody wyczerpywać będzie wszelkie zobowiązania wobec dłużnika z tytułu umowy kredytu oraz że ugoda ta nie stanowi odnowienia zobowiązania (k. 123 – par. 5 i 6 ugody).

Po dniu 3 października 2018 r. pozwana dokonała wpłat na rzecz powoda na poczet spornej umowy w łącznej kwocie 18.900 zł, którą wierzyciel zaliczył na poczet spłaty kapitału (k. 148 – okoliczność przyznana przez powoda).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Sąd co do zasady uznał za wiarygodne źródło dowodowe dokumenty przedstawione przez strony – w zakresie w jakim miały one charakter bezsporny.

Powyzsza ocena nie dotyczy jedynie wyciągu z ksiąg banku przedstawionego przez powoda, ponieważ pozwana zakwestionowała jego wiarygodność, a dokument ten ma charakter dokumentu prywatnego i pochodzi od strony procesu bezpośrednio zainteresowanej jego wynikiem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy podnieść, że ostatecznie powód tak sformułował żądanie pozwu, iż wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 68.077,81 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 61.664,55 zł (kapitał) od dnia 14 lutego 2019 r. do dnia zapłaty i od kwoty 6.413,26 zł (zsumowane odsetki umowne) od dnia 10 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Należy podkreślić, że jest w sprawie bezsporne, że strony zawarły umowę kredytu, którą pozwana przestała wykonywać nie uiszczając od pewnego momentu rat kredytowych. Z tego względu powód skierował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, a następnie strony zawarły ugodę dotyczącą wierzytelności wynikającej z tej umowy kredytu.

W ocenie Sądu w tym stanie rzeczy wysokość zobowiązania pozwanej wobec powoda z tytułu przedmiotowej umowy kredytu powinna zostać obliczona na podstawie bezspornej treści zawartej ugody.

Jak wynika z treści ugody zobowiązanie pozwanej wobec banku na dzień zawarcia ugody wskazany w ugodzie jako 3 października 2018 r. wynosiło kwotę 84.321,24 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi liczonymi od kwoty kapitału od dnia następnego po dniu zawarcia ugody, przy czym na kwotę 84.321,24 zł składała się kwota 80.654,55 zł z tytułu kapitału, a pozostała część zobowiązania stanowiły odsetki ustawowe (1.948,58 zł) i odsetki umowne (1.808,11 zł). Należy podkreślić, że pozwana jako dłużnik uznała tę wierzytelność w całości.

Zdaniem Sądu wobec braku innego rodzaju dalszych ustaleń pomiędzy stronami, to treść w/w ugody wyznacza treść zobowiązania pozwanej wobec banku. Dla ustalenia ile aktualnie wynosi zobowiązanie istotne jest ustalenie w jakiej wysokości pozwana zaspokoili powoda po dniu 3 października 2018 roku.

Okoliczność ta ma znaczenie z dwóch względów, po pierwsze pozwala na określenie aktualnego zakresu zobowiązania, a po drugie pozwala na ustalenie czy pozwana naruszyła postanowienia ugody.

Z dokonanych w tym zakresie ustaleń wynika, że zakres tego zaspokojenia wyniósł łącznie kwotę 18.900 zł, a pozwana naruszyła postanowienia ugody z dniem 21 lipca 2019 r., albowiem nie uiściła ustalonej w ugodzie raty za miesiąc lipiec 2019 roku.

Mając na uwadze fakt, że ugoda została podpisana przez pozwaną w dniu 7 marca 2019 r., a przez powoda w dniu 6 maja 2019 r., skuteczność jej obowiązywania należy liczyć dopiero od dnia 6 maja 2019 r. (data podpisania umowy przez bank - jako drugą stroną umowy) i dopiero od tej daty można uznać, że na pozwanej spoczywał obowiązek uiszczania rat wskazanych w par. 2 ust. 3 ugody. Samo oznaczenie daty października 2018 r. w projekcie ugody należy uznać za okoliczność bez znaczenia z punktu widzenia daty początkowej wywołania skutku prawnego zawarcia ugody. W tym zakresie istotnym było kiedy strony podpisały faktycznie ugode, a bezspornie stało się to ostatecznie w dniu 6 maja 2019 roku. W szczególności pozwana nie mogła zaciągnąć skutecznego zobowiązania określonego literalnie w par. 2 ust. 3 ugody z mocą wsteczną, tj. od października 2018 r., albowiem byłoby to niewykonalne z uwagi na naturalny upływ czasu i nieodwracalność tego zdarzenia. Pozwana nie byłaby w stanie uiścić w maju 2019 r. w terminie rat mających być płatnymi już od października 2018 roku. Z tego względu należało przyjąć, że strony podpisując ugode w maju 2019 r. z natury rzeczy godziły się na to, że termin płatności określony w par. 2 ust. 3 ugody rozpoczyna się dopiero do daty faktycznego zawarcia ugody. Każda odmienna wykładnia pozostawałaby w sprzeczności z logiką.

Wobec naruszenia przez pozwaną postanowień ugody dla ustalenia zakresu zobowiązania pozwanej wobec banku znajduje zastosowanie treści paragrafu 4 ugody, zgodnie z którym w przypadku uchybienia przez pozwaną wpłaty w wysokości i/lub terminie wynikających z treści w/w ugody, całość zobowiązania w wysokości wskazanej w par. 1 ust. 1 ugody stanie się natychmiast wymagalna wraz z należnymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty oraz kosztami zgodnie z postanowieniami umowy, o których mowa w par.1 ust. 1. Dłużnik zobowiązany będzie spłacić całość zobowiązania w wysokości wskazanej w par. 1 ust. 1 wraz z odsetkami umownymi naliczonymi od dnia zawarcia ugody do dnia spłaty zobowiązania bez konieczności dodatkowego wezwania go o powyższe przez wierzyciela.

W realiach niniejszej sprawy, powyższe oznacza, że z dniem 21 lipca 2019 r. (naruszenia ugody) całe zobowiązanie określone w treści par. 1 ust. 1 ugody stało się natychmiast wymagalne bez obowiązku dodatkowego wzywania do zapłaty dłużnika, przy czym od wierzytelności wskazanej w par. 1 pkt 1 ugody należy odliczyć te kwoty, które pozwana uiściła na rzecz powoda po dniu 3 października 2018 roku.

Aktualnie zobowiązanie pozwanej wobec banku wynosi zatem kwotę 65.421,24 zł (84.321,24 zł – 18.900 zł = 65.421,24 zł).

Zgodnie z przepisem art. 451 par.1 kc wierzyciel jest uprawniony do zaliczenia kwot wpłaconych przez pozwaną w pierwszym rzędzie na poczet zalegających świadczeń głównych.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do doliczania do kwoty 84.321,24 zł kwoty stanowiącej odsetki umowne, o których mowa w par. 1 ust. 1 ugody i w par. 4 ugody, albowiem ugoda nie określa ich wysokości, zatem postanowienia umowne w tym zakresie należy uznać za bezskuteczne, albowiem nie pozwalają one na obliczenie wysokości tych odsetek umownych. W tym zakresie bez znaczenia jest zwrot zawarty w par. 4 ugody „zgodnie z postanowieniami umowy, o których mowa w par. 1 ust. 1”, albowiem w par. 1 ust. 1 ugody brak jest wskazania postanowień umownych, które określałyby wysokość tych odsetek. Zdaniem Sądu przyjęcie odmiennego poglądu byłoby nieuzasadnione także z tego względu, że niedookreślenie postanowień ugody w tym zakresie działałoby na niekorzyść pozwanej, która w spornej relacji prawnej występowała w charakterze konsumenta.

Natomiast powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 kc od dnia 21 lipca 2019 r., czyli od dnia, w którym pozwana naruszyła postanowienia ugody, albowiem zgodnie z paragrafem 4 ugody pozwana jako dłużnik w przypadku naruszenia ugody zobowiązana jest spłacić całość zobowiązania bez konieczności dodatkowego wezwania jej o powyższe przez wierzyciela.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z jego treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 kpc, albowiem powód wygrał spór jedynie w części, a mianowicie w 76,59 % (powód domagał się w pozwie zasądzenia kwoty 85.411,81 zł, a została zasądzona kwota 65.421,24 zł). Zdaniem Sądu powód powinien zostać uznany za stronę przegrywającą spór także w zakresie w jakim powód dokonał częściowego cofnięcia pozwu w zakresie kwoty 9.200 zł, albowiem kwota ta została uiszczona przez pozwaną bezspornie przed dniem wytoczenia powództwa. W pozostałym zakresie (8.134 zł) powód dokonał cofnięcia pozwu w związku z faktem dokonania płatności przez pozwaną w toku procesu i w tym zakresie powód nie może być uznany za stronę przegrywającą spór (k. 29). Powyższe oznacza, że powód wygrał spór jedynie w części, a mianowicie w 84,65 % (powód domagał się zasądzenia kwoty 77.277,81 zł (85.411,81 zł – 8.134 zł), a została zasądzona kwota 65.421,24 zł). Na podstawie art. 108 kpc Sąd pozostawił obliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.